

Memo fra en revet leir

KLASSEKAMPEN 15.10.2014 Side 28

Forfatter: Tommy Olsson

Andrea Lange reflekterer over mennesker som var her, men som forsvant.

Andrea Lange: «Dear. Ethos. Pathos. Logos. Collapse.»

Kunstnerforbundet, Oslo. Står til 26. oktober

Den politiske og aksjonistiske tilnærmingen til Andrea Lange er ikke overraskende. Ikke for de av oss som kjenner kunstnerskapet. (Eller som, i oppriktighetens navn, også kjenner kunstneren godt.) Like fullt blir man overrasket hver gang. Lange har i årevis drevet fram en egen alkymistisk poesi, som en kalkulert effekt av å stange visjonært materiale mot en politisk realitet. Noen ganger med munter latter, andre ganger i fortvilt raseri, men alltid presist og med en skarp moralsk brodd mot en verden der de ansvarlige lurer seg unna ansvaret. Her er brodden så skarp at den kan fornemmes rent fysisk. Og de to videoene i utstillingen utgjør – særlig i kombinasjon – en vei inn i et bare delvis utforsket menneskelig mørke. Et mørke der hukommelsen og tilbakeblikket balanseres mot framtidens eventuelle potensial.

Verket som har gitt utstillingen sin tittel, er på overflaten en dokumentarisk redegjørelse for Langes opphold som artist in residence i den provisoriske Palestina-leiren som sto ved av Kulturkirken Jakob i Oslo i 2011 og 2012. Teltleiren fungerte som hovedkvarter, og indignert signal, for en samling asylsøkere som til slutt ikke fikk bli. Det er jo vedtatt at det ikke er farlig å være palestiner i Gaza og på Vestbredden. (Betryggende!) Nå er dette så klart allerede datert, og det er typisk at denne gruppa, som hadde som uttalt mål å ikke å bli glemt, neppe huskes av folk flest. Bearbeidelsen, både av det innspilte materialet og den personlige erfaringen av å være tett på, sirkler seg stadig inn mot hva dette faktisk handlet om – og fortsatt handler om: Det var noen folk her, og med et pennestrøk ble de borte.

Formen på det andre arbeidet, «How Small A Thought», står i motsetning til det første. Her understrekes stillheten etterpå og de ting vi ennå ikke vet noe om. Det er ikke så mye mer enn en horisont å forholde seg til i videoen, men kanskje er det ikke så mye mer som teller. Så lenge vi ser den, kan alt skje. Og vi er her fortsatt. Men, som en refleksjon i ettertid: Er det ikke noe fjernt med den tilbakevendende krangelen om samtidskunstens stort sett fiktive overskridelser – i et samfunn der mange erfarer reelle overskridelser, ja faktiske katastrofer, på kroppen?

kultur@klassekampen.no

© Klassekampen